

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Paludan-Müller, Frederik.; af Frederik Paludan-Müller.

Titel | Title:

Adam Homo : et Digt

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. reviderede Udgave.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C.A. Reitzel, 1851

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

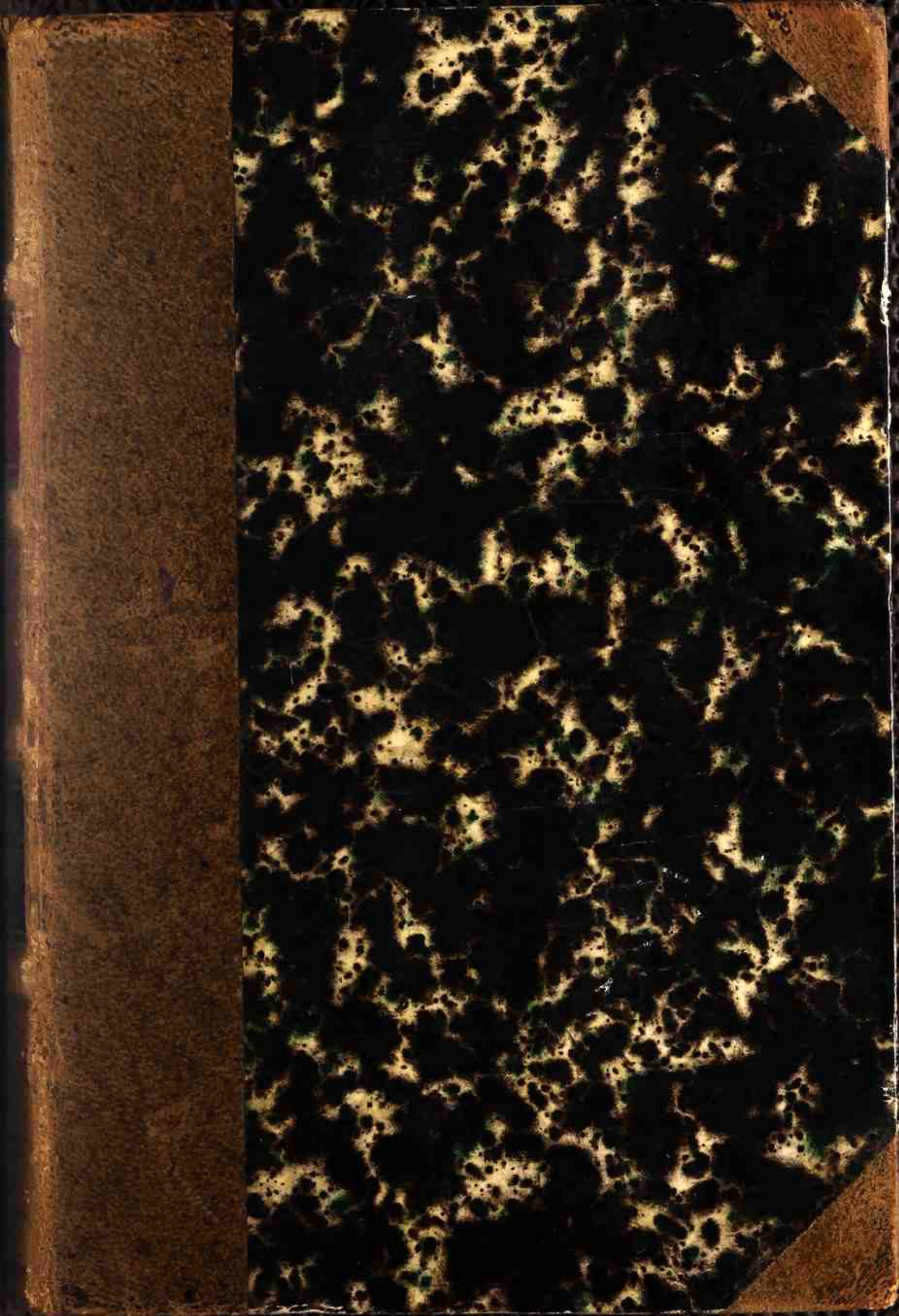
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

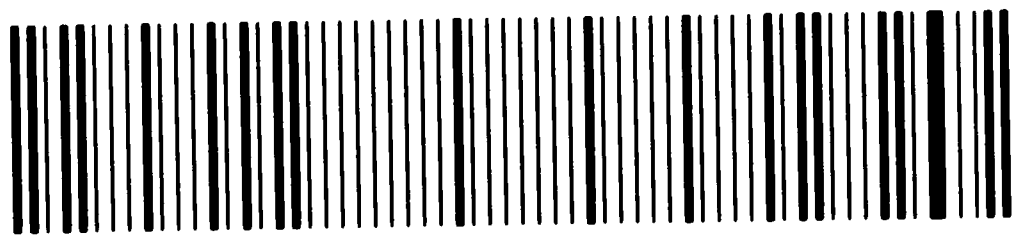
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 386.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08024 3

†REX

Som Solen mig de Ord imøde skinne:
 Gud i sit Billed skabte Mennesket,
 Han i sit eget Billed skabte det,
 Dengang han skabte det som Mand og Kvinde.

Guds Bæsen altsaa Kvinden slutter inde,
 Der har med Manden lige Byrd og Ret;
 Men hvor i Guddomsdybet skal vor Vt,
 Skal vi det Kvindeliges Ophav finde?

Dets Udspring i den Helligaand jeg finder,
 Som har fra Evighed undfanget Sønnen,
 Og som i Tiden Sjælene gjenføder;

Som trøster og veileder og paaminder,
 Som træder frem for os med Suk i Bønnen,
 Og som bedrøves, naar den Modstand møder.

Hvorhelst Historiens Bog vi kun oplade,
 Hvorhelst vi paa Naturens Blikket rette,
 Guds Gjerninger os i Forundring sætte;
 Vi dem betragte studsende og glade.

Men skuende kun Livets Overflade,
 Vi Synernes Betydning ikke gjette,
 Og uden den tilsidst vi blive trætte,
 Lig Børn, der Billedbogen gennemblade.

Vor Afmagt her den Helligaand opretter,
 Som med sin Skuen gjennemtrænger Livet,
 Og al dets Indhold samler og bevarer.

Den som en Moder ned til os sig sætter;
 I Bogen, som os Faderen har givet,
 Den Billederne tyder og forklarer.

Dengang den Helligaand sig kraftigt rørte
 I Kirken, mens den Verden danned om;
 Dengang dens Gaver overslødigt kom,
 Man om Mariadyrkelsen ei hørte.

Først da for Kirken Aanden sig tilslørte,
 Og Sandsen blev med Tanken mindre from,
 Da først for Jordens Slægter man i Rom
 Maria frem som Himmeldronning førte.

Men vi, som er for Gloriens Straaler blinde,
 Som, søgende det evig Qvindelige,
 Det ei kan troe et Bærk af Skaberhaanden:

Vi stige maae til Himlen, for at finde
 Den inspirerende, den naaderige,
 Den evige Madonna skjult i Aanden.

Vil vi den Helligaand som Væsen kjende,
 Og see, at Livet i sig selv den har;
 Vil dens Selvstændighed vi blive vaer,
 Maae Tankerne paa Bønnen vi henvende.

Ifald Gud Fader, hvem vi Bønnen sende,
 Var Den, der mod sin Himmel selv os bar,
 Der baade bad i os og sendte Svar,
 Saaes med et Spil jo Gud sig selv at blende.

Men Bønnens Andagt Sjælen ene fylder
 Den Helligaand, der sig i os nedlader,
 Og, bedende med os, vor Bøn gjør hellig;

Der med sit eget Guddomsliv os fylder,
 Og løstende vor Aand op mod Gud Fader,
 Er Gæt med ham, og dog fra ham forskjellig.

Vi elste Faderen og Sønnen, men
 Den Helligaand, som trøster og opliver,
 Os ukjendt i vort eget Hjerte bliver,
 Og aldrig med vor Bøn vi naae til den;

Thi hvergang vi den søge, den igjen
 Os viser bort, idet den os indgiver
 Sit eget Væsens Kjærlighed, der driver
 Mod Faderen og Sønnen Hjertet hen.

For sig den hverken Tak vil eller Ære,
 Fra sig den viser Kjærlighedens Røst,
 Thi den personlig kun for Gud vil være.

Alene ham de dybe Suk den stjenker;
 I ham den henter sin og Verdens Trøst,
 Naar i hans Væsens Dybder den sig sænker.

Som Gud sin Søn lod Tornekronen bære,
 Lod ham paa Jorden føle Hjemmets Savn,
 Saa sender ogsaa bort han fra sin Favn
 Den Helligaand, naar Sjæle Trøst begjære.

Kan end det synes, at den savner Mre,
 Maa end som Sendebud den gjøre Gavn,
 Og nævnes end i Daaben sidst dens Navn,
 Guds Omhed for den viser Ekristens Lære.

Enhver Bespottelse kan Gud tilgive,
 Endog den største mod ham selv og Sønnen,
 Men hvo der spotter Aanden, dømt vil blive;

Ihi skjendt den som en salig Aand maa tænkes,
 Der hverken attraaer Mren eller Lønnen,
 Guds Hjerte kan ei taale, at den frænkes.

I hvilke Ord Freløsningstanken flæde? —
 Den maatte nævnes: Sønnens Gang fra Gud,
 Fra Faderhjemmet af, i Verden ud,
 For det guddommelige Spor at træde,
 Der siden efterfølges skal af Alle,
 Hvem med sin Hyrderøst han høres kalde,
 I det fra Verden han gaaer hjem til Gud.
 Freløsningen er Sønnens Vandren ud
 Og Venden hjem — dens Mærketegn er Sporet,
 Hvortil vi ledes skal ved Rald af Ordet.
 Men naaer Freløsningen blot denne Jord?
 De mange Boliger, vort Die fjender,
 Det store Faderhus, hvis Glands os blander,
 Har det af Sønnens Vandring intet Spor? —
 Ved Magtens høire Haand vi dog ham troer:
 Endnu han færdes maa i Verdens Egne,
 Endnu sin Kjærlighed ved Daad betegne!

Men rykket bort, er han dog end os nær,
Dg hidsæt virkende, han virker her;
De skilte Verdner kan hans Kraft forbinde,
Som dengang han paa Bjerget saaes at skinne,
Dg stod som den forklarede Messias,
Der taledes med Moses og Elias.

Forløsningen, ved Sønnens Fremadstriden
 Fra Gud til Verden, og til Gud tilbage,
 For hele Skabningen med sig at drage,
 Udgjør i aandelig Betydning Tiden.

I Christus Tiden er hans lange Liden,
 Hans Savn af Herlighedens Hjem — hans Plage,
 Ved paa sin Skulder Verdens Nag at tage:
 For ham er Tiden Gangen, Møien, Striden.

I Verden er den Spliden, Tvivlen, Synden,
 Det deelte Sind, af Onsker sønderlemmet,
 Det spredte Sind, som mange Lyster føder;

Som hindre vil et evigt Livs Begynden,
 Som standser Frelseren paa Flugt mod Hjemmet,
 Og til en langsom Vandringssgang ham nøder.

Mens Uhrets Gang vi ei formaae at bræie,
 Mens vi den ydre Tid ei tage fangen,
 Sees i den indre Verden efter Trangen
 Og Hjertets Utraa Tiden sig at føie.

Forloseren vor Svaghed har for Die,
 Paa Sjælenes Begjæren og Forlangen
 Som et barmhjertigt Uhr han sagtner Gangen,
 Og lemper efter Evnen Skridtet noie.

Ind under Tidens Nag vor Bøn ham bringer;
 Hvergang vi som vor Frelser ham anraabe,
 Sin Længsel efter Hjemmet han betvinger.

En Kraft fra den Langmodige vi drage,
 Vi trække ham i Kjærlighedens Raabe,
 At han os med sig maa paa Veien tage.

Hvis ikke Kloderne sig dreied mere,
 Den ydre Verdens Tid var heelt udrunden;
 Og Tiden var i Aandens Verden svunden,
 Var Villien een — dens Retninger ei flere.

Kun i det Vexlende kan Tid regere,
 Til Kamp af Lys med Mørke den er bunden,
 Til Frygt og Haab, til Freden, tabt og vunden,
 Til Sindet, hvor de mange Villier ere.

Men denne Skiften=om af Lys og Mørke
 Ophører dog, naar Lysset er oprundet,
 Der skal i Solens Sted for Verden skinne;

Og denne Sjælens Væsen uden Styrke,
 Naar hvad der er fornødent først er fundet,
 Naar Hvilen i Guds Kjærlighed vi finde.

Som Tidens Tegn, der os den Ende spaaer,
 Som Fylden, der dens Tomhed vil fordrive,
 Igjennem Universet (Tidens Skive)
 Dig Verdensuhrets Viser Christus gaaer.

Hans Ord det Varsel er, som Verden faaer
 Om til det Evige sig hen at give;
 Den Kreds, han paa sin Bane maa beskrive,
 Er Veien hjem, hvor Hviletimen slaaer.

Saalænge Viseren sig frem bevæger,
 Er end det Tid til Frelseren at komme,
 Som mod det store Maal bestandig peger.

Er Maalet naaet, der Christi Vandring froner,
 Da er i evig Hvile Tiden omme,
 Og Evighedens dybe Klokke toner.

Sandt Menneske var Christus — vil det sige
 Lig Een af os, lig Een af vore Lige:
 En enkelt, en bestemt Personlighed,
 Der sig som Een iblandt de Mange veed? —
 Han var som os, da her han saaes at vandre,
 Men ei som Een af os — ei Een blandt Andre,
 Thi for vor Slægts Begrændsning han var fri.
 Enhver af os er som en Melodi,
 Forstjellig, og med ingen anden blandet,
 Af de oprindelige Toner dannet;
 Men Christus selv er ingen Melodi,
 Han er den ene, fælles Harmoni,
 Der kan med alle Melodier stemme,
 I hvilken Grundaccorden vi fornemme.
 Fra Hver forstjellig, og med Alle lig,
 Som evigt Menneske han viser sig,
 Hvis himmelske Natur blev Kjød herveden.
 Men som Personlighed han „Sønnen“ var;
 Som Den, der Gud os aabenbaret har,
 Tilhører evig han Treenigheden.

Da Gud er Kjærlighed, hans Væsen kræver,
 At han fra Evighed er meer end Een;
 Men Kjærlighed hver Villieforskjel hæver,
 Og derfor Gud fra Evighed er Een.
 Forskjelligheden i de tre Personer
 Er Kjærlighedens Forhold — er dens Toner.

Naar den oprindelige Tohed tænkes,
 Af hvilken Sønnen tænkes udeluft,
 Modtages Kjærligheden mens den skjenkes,
 Og Sønnen sees som Kjærlighedens Frugt.
 Med ham, i hvem de To til Een forbindes,
 Treenighedens indre Verden vindes.

Men denne himmelske Natur, som fødes,
 I hvilken Faderen sit Billed seer,
 I hvilken han med Aanden evig mødes,
 Og hvorved Kjærligheden Fyldest skeer:
 Men den Eenbaarne, som har ingen Lige,
 Er det ei ham, der udad sees at hige?

Der skuer-med de længselfulde Blikke
Ud fra Treenigheden, for at naae
Den Verden, som endnu dog findes ikke,
Men som han forud i sin Længsel saae;
Der beder Faderen den Verden skabe,
Hvori hans Kjærlighed sig kan fortabe?

Ud over Skabningen Guds Die svæver —
 Han seer sit Værk, han seer dets Maal og Meed;
 Men kelig er hans Skaberfjærlighed,
 Og for hans Dommerblik vort Hjerte bæver.

Sit milde Fadersøie først han hæver,
 Naar han forløst den skabte Verden veed;
 Thi da paa Sønnens Gjerning seer han ned,
 Der Faderhjertets fulde Bisald fræver.

Da elsker evig, som et Værk af Sonnen,
 Han denne Skabning, der sin Skjønhed tabte,
 Men nu af Herlighedens Træk oplives;

Da for sin Kjærlighed han høster Lønnen,
 Naar Verden, som ved Sønnens Bøn han skabte,
 Af Sønnens Hænder ham tilbagegives.

Jeg tørster! fra sit Kors vor Frelser sukke,
 Da Skabningen han skued ved sin Fod;
 Men Kjærlighedens Tørst blev ikke slukket,
 Skjøndt Verden han at drikke gav sit Blod
 Idet han breder Armene mod Alle,
 Til Tak ham rækkes Eddike og Galde.

Paa Sønnens Tørst den Helligaand dog tænker;
 Naar Verden først den gjenfødt kalder sin,
 Som Trøstens Aand den Aandens Frugt ham skjenker,
 Ham skjenker Verden som „den nye Viin,”
 Hvis Kraft og Styrke skal hans Bryst bevæge,
 Hvis Barmé skal ham evig vederqvæge.

Da først er Skabningsværket ført tilende,
 Naar Verden gaaet er fra Haand til Haand:
 Fra Faderen til Sønnen, og fra Denne
 Til Gud tilbage ved den Helligaand.
 Og da, ved Livets fulde Gjennembrydning,
 Sees Korset i dets evige Betydning.

Da breder Sønnen fra Treenigheden
 Igjen som fordum sine Arme ud
 Mod Verden, gjennemtrængt af Kjærligheden,
 Og fuldbragt er Forsoningen i Gud.
 Ei længer Verdens Liv mod Guds er stillet,
 Det kun er Gud, som lever i sit Billed.

Og Korset, som til Hjerternes Udvidelse
 Beskues da i Herlighedens Hjem,
 Er selve den guddommelige Lidelse,
 Hvoraf en evig Glæde vælder frem.
 At Gud har lidt, betager Smerten Braadden;
 Det blev en evig Kilde jo til Naaden.

Naar Alt i Frelsens Favn er sluttet inde,
 Naar i Fuldendelsen vi hvile skal,
 Hvad hindrer da et nyt Tilbagefald?
 Hvad gjør, at alle Fristelser forsvinde?

Gud selv har Ingen skuet nogensinde:
 Ei Englene, der fulgte Hovmod's Kald,
 Ei Menneskenes endeløse Tal,
 Der rev sig løs og vandre som iblinde.

Men for de Rene Gud vil synlig blive,
 Og aabenbares først han for vor Sands,
 Kan Sjælen aldrig mere løs sig rive.

Bestuelsen dens Salighed begrunder;
 Ved Synet af hans Faderaasyns Glands
 Al Frihed gaaer i Kjærligheden under.

I Himlen, hvor tilsidst vi Bolig tage,
 Hvor Tiden og hvor hver en Stræben ender,
 Hvor ingen Gjerning venter vore Hænder,
 Skal vi en evig Hviles Sødhed smage.

I den Bevægelsen dog bli'er tilbage:
 Den dybe Glæde, der til Savn ei kjender,
 Der under Hjertets Slag tilbage vender,
 Hvergang i Kjærlighed vi Aande drage.

Bed Siden af den Sjæl, vort Hjerte faarer,
 I Lyset, som Treenigheden skabte,
 I Salighedens Skjød, ved Livets Kilde:

Med vor Forløser's Blod i vore Aarer,
 Run i Bestuelsen af Gud fortabte,
 Fyldt' af den Helligaand, vi sidde stille.

Colvte Sang.

Fra Kirken til Theatret! Dvergangen,
 Naar brat den skeer, forvirre maa vort Sind:
 Fra Hjertets Himmelflugt i Psalmesangen
 Til Phantasiens farveblandte Skin!
 Fra Skriftens Alvor, som ta'er Sjælen fangen,
 Til Daarlighedens lette Hjernesvind!
 Til sliq en Dvergang man maa sig ruste,
 Og før man Skridtet gjør, man lidt maa puste.

Saa pust, min Læser, førend frem du skrider
 Til Skuespillet, som dig venter nu,
 Og lad imens mig kalde dig ihu,
 At Sandhed, skjøndt kun een, har flere Sider.
 Mens Kirken blot den simple Sandhed lider,
 Den brogede paa Scenen skuer du;
 Men hvilken Form end vælges, Læredigtet
 Dog ligesuldt til Sandhed er forpligtet. —

Det var som død at vi vor Helt forlod,
 Det var i Gravens Skjød vi sidst lod blive
 Det Menneske, som da han var ilive
 Vi fulgte paa hans Vandring Fod for Fod.
 Nu spørger jeg min Læser: har du Mod
 Til Dødens dunkle Forhæng bort at rive,
 Og mens i Jorden smuldrer Heltens Krop,
 Ham selv paa andet Sted at søge op?

Du havde godt deraf; et lille Røre
 Frembragtes dog i Tankerne derved,
 Og Ting maaskee du kunde faae at høre,
 Som traf dit Hjerte paa det rette Sted.
 Du selv skal dog den samme Reise gjøre,
 Naar eengang Livet du er færdig med,
 Og som paa Skuespil man først gjør Prøve,
 Saa kunde du jo forud her dig øve.

I Homo's Sted du kunde sætte dig,
 Og ved de Ord, som han med største Joie
 Bag Gravens dunkle Bred tilegner sig,
 Og ved de Ting, der træde ham for Die,
 Du kunde tænke: Det må mærkes nøie,
 Det angaaer ham, men angaaer ogsaa mig;
 Blot i mit Hjertes Uhr der skeer en Stilstand,
 Saa er jeg netop selv i samme Tilstand.

Desuden, fjære Læser, du vist veed,
 At floge Folf der gives, som saa gjerne,
 Til Lindring for en lærd Nysgjerrighed,
 Sig ønsked hensat paa en Nabostjerne,
 For der med Teleskoper fra det Fjerne
 Paa Jorden og dens Dunstfreds at see ned;
 De holde for, og sikkerlig med Rette,
 At stor Fornøielse der var i dette.

•

Men dersom Sligt kan kaldes en Plaseer,
 Hvorom paa dette Sted vi ei vil stride,
 Da maa det sikkert dog fornøie meer,
 Naar, kommen om paa Dødens anden Side,
 Man lader Diet let tilbage glide
 Paa Livet og dets Skikkelser af Leer,
 Der springe, løbe, hoppe og staae stille,
 Og de forunderlige Roller spille.

Da bli'er det muligt først at hitte Rede
 I Billededet, hvori her man gaaer;
 Thi reven ud af Tummelen dernede
 Man stille paa den lyse Top da staaer,
 Hvor alle Taager sig for Diet sprede,
 Hvor fjernt i Perspektiv man skue faaer
 Hvad her os ligger altfor flos paa Næsen,
 Til at man skjelne kan dets rette Væsen.

Men hvad maaskee dog mest dig friste vil,
 Til uden Ophold, kjæk og ufortrøden
 Alt vandre frem med Helten gennem Døden,
 Er den Omstændighed, som kommer til,
 Alt netop sliq en Vandring er fornøden,
 For at tilendebringe Digtets Spil;
 Og derfor Dødens Forhæng rask tilside!
 Hvordan det Homo gaaer, vi dog maae vide.

Han i det andet Liv just aabner Diet,
 I nysskabt Form han just sig seer omkring
 Blandt alle de vidunderlige Ting,
 Som baade ham forbaused og fornøied.
 Livsfolelsen, ved Dødens Bad forhøiet,
 Ham alle Pulse satte stærkt i Sving,
 Og til hans Hjerte der en Glæde strømmed,
 Hvori hans Væsen som lyksaligt svømmed.

Nu døer du aldrig! i hans Bryst det flang;
 I denne Skikkelse du eier Borgen
 For Livet, som i Frihed op sig svang.
 Fra Jorden hævet, er du løst fra Sorgen;
 Her i Udødeligheds friske Morgen
 Det sidste Led af Støvets Række sprang;
 I evig Ungdom skrider du imøde
 Det Paradiis, hvis Frugter evig gløde.

Alt efter Frugten greb han, da en Klage
 Frem af hans Indre som en Kilde brød,
 For meer og meer i Styrke til at tage,
 Til brusende hans Sjæl den overflød.
 Halv uvilkaarlig saae han sig tilbage,
 Og idetsamme for hans Dre lod
 En Tordenrøst, ham høilig uvelkommen:
 Nu, Adam Homo, stævnes du for Dommen!

Han ved sit fulde Navn sig hørte falde,
 Og da en myndig Røst kun voved Sligt,
 Det aldrig ham i Tanken kunde falde,
 At ikke Lydighed var her hans Pligt.
 Han fulgte Røsten og gik frem — men Alle
 Som følge med ham, gjøres vitterligt,
 Til foreløbig Sætten=ind i Sagen,
 At Dommen her er ikke Dommedagen.

Nei Dommen her er den specielle Dom,
 Der venter paa Enhver, som Førstegrøden,
 Naar efter Gravens Nat i Morgenrøden
 Af det bevidste Liv man seer sig om;
 Naar Mindet, som var hyllet til i Døden,
 Og som kun langsomt ud af Svøbet kom,
 Meddeet som Lynet ned i Tanken falder,
 Og Jordens soundne Liv tilbagefalder.

Vor Helt befandt sig nu paa Dommens Sted.
 Han saae iveiret — Blikket sig forliste
 I Himlens Lyshav, som han dobbelt priste,
 Da, ved at skue ned, han dvælte ved
 Det Helvedmørke, som ham Dybet viste,
 Og som en bundløs Afgrund trued med;
 Men for og bag sig, i et lige Reie,
 Han skued to uendelige Veie.

Han selv for en uhyre Vægtisfaal stod,
 Hvis Tunge lodret sig iveiret hæved,
 Saa ganske lige begge Skaaler svæved
 Imellem Himlens lyse Straaleflod
 Og Helvedmørket nedenfor hans Fod,
 Og her for Alvor først hans Hjerte bæved;
 Thi klart, som om det prentet var i Staal,
 Sit Navn han læste paa den ene Skaal.

Han swimled fast, og uden lang Betænken
 Han ligesom sit Navn sig satte ned
 Paa hvad han selv antog for Synderbænken,
 Hvor nu en Stund han svedte Angstens Sved;
 Men da saa atter, efter dyb Nedsænken,
 Hans bange Blik iveiret langsomt gled,
 Saa pludselig, paa Vægtens anden Side,
 Processens Advocater frem han skride.

Ved Efranken overfor ham stod de stille:
 Tilhoire Advocatus Hominis,
 Der her Defensors Rolle skulde spille,
 Og der saae ud som var ham Seiren vis.
 Til sin Client, hvis Mod han styrke vilde,
 Han smilte tillidsfuld og veltilfreds.
 Hans Udtryk var uendelig Godmodighed,
 Foreent med en Forretningsmands Koldblodighed.

Paa venstre Side stod hans Kammerat,
 Ved Syn af hvem hver Streng i Homo dirred,
 Og det med Jøie; thi han her jo stirred
 Paa Sagens Actor, Djævlens Advocat,
 Der med sit Minespil ham reent forvirred,
 Og som en haard og hjerteløs Krabat
 Med diabolisk Blik ham gjennemboired,
 Og synlig ved sit Dffers Angst sig mored.

Hos sin Forsvarer Dffret søgte Trøst;
 Til hans Medlidenhed hans Haab sig ranked,
 Hvorpaa sin sidste Emule Mod han sanked,
 Og sig beredte til den haarde Dyst.
 Alt stod paa Spil — og dobbelt heftig banked
 Nu derfor ogsaa Hjertet i hans Bryst,
 Da Djævlens Advocat, som strax paaskyndte
 Processen, med en smidig Røst begyndte:

I Medfør af den Stilling, jeg beflæder,
 Og med en Fuldmagt fra min Principal,
 Der ingen Exceptioner her tilstøder,
 Og med et Blik paa Lovens Ideal,
 For hvilket dristig jeg i Sranken træder,
 Fremsetter jeg i Retsærds Dommersal
 Den Paastand: at det Menneske, der kalder
 Sig Adam Homo, Helvede tilfalder.

Til Støtte for min Paastand frem jeg lægger
 Personens Vita, fra hans Fødselsstund
 Indtil det Dieblis ham Graven dækker;
 Thi klart sig vise skal min Paastands Grund,
 Naar over Lovens sikke Maal man strækker,
 Om nok saa lempeligt, hans Levnet kun.
 Som et Beviis, der strækker til for Tiden,
 Jeg derfor lægger Loven her ved Siden.

Her holdt han inde; men han knap forstummed,
 For Advocatus Hominis faldt ind:
 Jeg tager Ordet med et trøstigt Sind,
 Nu da min Vederpart jeg har fornummet;
 Thi hans Beviis er virkelig forblommet,
 Og for hans Paastand er der knap et Skin.
 Han Homo's Liv med Loven her forener,
 Men hvilken Lov? — Mon Danske Lov han mener?

Ifald saa er, da kommer han tilfört;
 Med Danske Lov maa Homo's Liv man maale,
 Og blank som Solen min Client skal straale,
 Ustraffelig, kjendt fri for Bod og Tort.
 Saameget mere kan han Proven taale,
 Som længst det Lovsted man har taget bort,
 Der her alene ham til Regnskab kræved;
 Thi Bøderne for Leiermaal er' hæved'.

Men mener min Collega Mose Lov,
 Og vil han os Profeterne paanøde,
 Da gaaer han aabenbart kun ud paa Rov,
 Og da med Exceptionen maa jeg møde:
 At min Client ei dommes kan som Jøde,
 Saa anden Domstol gjøres her behov.
 Jeg derfor til Moralens Lov mig vender,
 Thi den alene gyldig jeg erkjender.

Dog her jeg den Bemærkning strax maa gjøre,
 For at parere Lovens første Stød,
 At Homo blev med Arvesynden fød,
 Endnu før Haand og Fod han kunde røre;
 Men ham tilbogs vil dog vel ei man føre
 Den Synd, hvoraf som første Aarsag flød
 Maaskee hans fleste Feilgreb og Bildfarelser,
 Der kun var Arvesyndens Aabenbarelser.

Fremdeles — jeg det siger med Beflagelse,
 Da nødig jeg vil Noget gaae for nær —
 Fremdeles, naar en mangelfuld Opdragelse
 I Hjemmet og i Skolen, men især
 Et slet Exempel hist, et andet her,
 I den Tid man er aaben for Modtagelse
 Af Godt og Ondt, til Ungdoms Vetsind lægges,
 Da tænker jeg, en god Deel Skyld vil dækkes.

Og endelig mit Hovedargument,
 Som her paa ingen Maade tør forsømmes,
 Da sikkert af Enhver det vil indrømmes,
 At skal en Character ei saa omtrent,
 Men upartisk, med Grundighed bedømmes,
 Maa man dens Tid tilfulde have kjendt;
 Thi Mennesket, dets Handlen og dets Liden,
 For største Part jo er Product af Tiden.

Men hvordan var beskaffen Homo's Tid?
 Var den heroisk, idealisk, profetisk,
 Var den romantisk, ridderlig, poetisk,
 Var den arcadisk og idyllisk blid? —
 Gud bedre os! det var kun Kjævl og Strid;
 Det var en Tid, der kaldes maa cometisk,
 Da Halen spillede Hovedrollen i
 Dens Drama, som er gudskelov forbi.

Det var en Tid, da Middelmaadigheden
 Sig allevegne gjorde tyk og bred;
 En Tid, da Ungerne smed ud af Reden
 De Gamle, hvem tilskamme først de bed;
 En Tid, da hver en Sjæl var træt af Freden,
 Men ogsaa hjertelig af Striden kjed;
 En Tid, hvis Svaghed man især bemærked,
 Hvergang den rigtig lagde Haand paa Værket.

En Tid, da man i Hob sig kottet sammen,
 For at tilveiebringe noget Stort,
 Og under Hurra skiltes ad med Gammen,
 Naar Jüngling tilsidst man havde gjort;
 En Tid, da man bed Hovedet af Skammen,
 Mens Vren blev bekliffet og besmurt;
 En Tid, da selvfløgt Dømmen, huil Bagtalen
 Beständig stopped Munden paa Moralen.

Og nu man sætte sig i Homo's Sted!
 Det er at sige: nu man ham opfatte
 Som Tidsproduct og som et enkelt Led
 Af Kjæden, den mangfoldig sammensatte,
 Og da først rigtig vil hans Værd man skatte!
 Vel havde han en Rem af Huden med,
 Vel saaes han stundom Tidens Svaghed dele,
 Men o, hvor staaer han ædel idethele!

Hvor var han hævet over sine Tider
 Just i Moralen! Hvor var der et Spor
 Hos ham af Rid, Bagtalen, Rygttemord,
 Af dette Hovmod, som Alverden rider,
 Af denne Riven-ned til alle Sider?
 Hvor var hans Virksomhed og Stræben stor!
 Hvor var han ærlig! Hvor var han alvorlig,
 Selv naar han alt imellem handled daarlig!

Ja hvor kan han fordømmes? han, som ikke
 Sig af med Dømmen og Fordømmen gav;
 Han, som lod Pligten aldrig ganske ligge,
 Om end han ei opfyldte heelt dens Krav;
 Han, i hvis vennefulde Smil og Blikke
 Den gode Hensigt klart sig speiled af;
 Han, som i Planer virked for sin Næste,
 Og han, hvis Forsæt altid var det bedste!

Nei! En Natur af sliq Elskværdighed
 Umulig dog kan Helvede tilfalde.
 Imellem Tidens Børn jeg saa kun veed,
 Hvem idethele jeg tør bedre kalde.
 Skal han fordømmes, da fordømmes Alle,
 Og trøstlig jeg den Paastand lægger ned:
 At Adam Homo, Slægts og Venners Glæde,
 I Himlens Herlighed nu tager Sæde.

Her standjed Advocatus Hominis,
 Idet han nikked over til Klienten,
 Som med en frygtjom, drømmende Forventen,
 Hans Tale havde hørt, og med en vis
 Fortumlen vaagned op dengang han endt'en.
 Thi vel vor Helt var temmelig tilfreds
 Med Defensionen, men endnu i Hjertet
 Ham som en Braad dog Actors Paastand smerted.

Han kasted ængstelig et Blik paa Maalen,
 I hvis Bevægelser hans Skjæbne laa;
 Men efter en nøiagtig Diemaalen
 Fandt Vægtens Tunge lige han at staae.
 Hans Navn tilsmilte ham saa blankt fra Skaalen,
 Og op igjen med styrket Sind han saae,
 Da Djævlens Advocat sig rede gjorde,
 Og atter tog paa denne Viis tilorde:

Hvis Himlen ved Undskyldninger man vandt,
 Hvis man til Paradiis sig kunde drømme,
 Da vilde selv vor Synder jeg tildømme
 Den Palme, ham Defensor værdig fandt;
 Men nu jeg ham alene kan indrømme
 Det Birkeriis, Moralen til ham bandt;
 Thi tydelig det fremgik vel af Talen,
 At jeg med Loven meente for Moralen.

Om Loven altsaa, ved mit Svares Begynden,
 Med min Collega let jeg enes kan;
 Men i hans Indlæg nævntes Arvesynden
 Som Noget, der tilgode kom vor Mand,
 Da den betragtet blev som Syndebrønden,
 Hvoraf der siden droges Spand paa Spand.
 Da Homo selv ei havde gravet Brønden,
 Saa kjendtes fri han for en Deel af Synden.

Et smukt Beviis! Min Bederpart vist troer,
 At han sig kan paa Billighed beraabe,
 Der rigtignok som Kjærlighedens Raabe
 Behov kan gøres paa den usle Jord.
 Men hvor kan Billighed han her vel haabe,
 Hvor af Ubillighed ei findes Spor?
 Nei, hvor Retfærdigheden er fuldkommen,
 Der bruger Billighed man ei ved Dommen.

Den Arvesynd, som min Collega troede,
 Ved en sædvanlig Tanke-Confusion,
 At kunne regne sin Client tilgode,
 Just lægges med til Syndernes Portion.
 Hvad den beviser, efter streng Methode,
 Er ikke Skyldfrihed for en Person,
 Men kun at Menneskene sammen hænge
 Som Wartealm — men det vi vidste længe.

Det var om Arvesynden! Nu om Tiden,
 Hvortil Exemplet og Opdragelsen,
 Som Fosterbørn af Tidens Smag og Viden,
 Ifølge sund Logik maa høre hen.
 Da Tiden her er trukken ind i Striden,
 Saa vil jeg upartisk betragte den,
 Og ei som Bederparten bruge Maste,
 Blot for en smudsig Synder reen at vaske.

Da Homo's Fartøi gik for fulde Seil,
 Var netop det en Tid, som hver en anden:
 Den havde sine Fortrin, sine Feil,
 Sin Styrke og sin Svaghed i Forstanden,
 Sin Part af Himlen som sin Part af Janden;
 Den var (hvad Tiden altid er) et Speil,
 Der gjengav i et klart og samlet Billed
 Den Samfundsaaend, der uklar sig fremstilled.

Og hvis man dette Billed for sig ta'er,
 Naar saae man da et bedre? — Lange Rister
 Man paa de svundne Slægters Feil jo har;
 Og spørges der om Syndernes Register,
 Profeter, Vise, Digtre, Moralister
 Os til enhver Tid give noksom Svar;
 Enhver Skribent, som end er værd at læse,
 Utvivlsomt gav sin egen Tid en Næse.

Men sæt, at Homo's Tid var bundløs slet,
 Hvad, spørger jeg, hvad gjør saa det til Eagen?
 Her af vor Synder fordres ikke Det,
 Der er Product af Tiden, Døgnet, Smagen,
 Men selve Frihedslivet, lagt for Dagen
 Som den moralske Kraft i Mennesket;
 Her spørges ei, hvorvidt han er begavet,
 Men ethisk, sand Personlighed er Kravet.

Heraf sit Horoscop kan Homo stille,
 Mens jeg, som nu mit Modbeviis har ført,
 Ham lidt i Sømmene vil efterpille.
 Om hans Elskværdighed vi nys har hørt;
 Dog den vi ham med Glæde skjenke ville,
 Thi blev end Jordens Damer deraf rørt,
 Saa er det afgjort dog (hvad jeg beklager)
 Alt ikke stort den Englene behager.

Hvormange høist elskværdige Gemytter
 Der maatte ned i Pølen, jeg bedst veed,
 Saa hans Elskværdighed kun lidt ham nyttet.
 Hans rene Hensigt, eller, som det hed,
 Hans gode Forsæt, heller ei beskytter
 Ham mod det bratte Fald i Dybet ned;
 Thi hvormed Beien brolagt er til Helved,
 Det veed Enhver, som blot for Dommen skjælved.

Hans Dyder — her er Listen, som dem melder!
 Han dømte ei — fordi hans Aand var svag,
 Og Egoisten kun hans Eget gjelder.
 Han ærlig var — ja, indtil Provens Dag!
 Han var begeistret — ja, for Bagateller!
 Han stræbte fremad — ja, i Selvbedrag!
 Han rastløs virked — ja, for egen Hæder!
 Han gjorde Godt — ja, mod den døde Efræder!

Nei, nu skal noget Andet han faae høre!
 Lig Klangen just af Beddelørens Staal
 Skal nu Moralen suse for hans Dre!
 Til Knittren af det tændte Synderbaal,
 Mens intet Lem af Angst han mægter røre,
 Skal her han maales nu med Lovens Maal!
 Nu gjelder det! Nu kan han Hjælp behøve!
 Knald eller Fald, nu skal hans Liv staae Prove!

Her holder Loven jeg, som undergiver
 Det hele Liv Samvittighedens Dom;
 Som ei paa Gjerninger alene driver,
 Men som den bedste Handling kalder tom,
 Naar Retfærd ei den Handlende opliver,
 Saa ei blot Ret han gjør, men selv er from;
 Som kræver Hjertets Reenhed, og som strækker
 Sin Fordring ud, saa den hver Tanke rækker.

Her holder Loven jeg, som myndig kræver
 Hvad ubetinget Lydighed er faldt:
 En Lydighed, hvori man aander, lever,
 Og som man fyldestgjør, hvad end det gjaaldt;
 En Lydighed, som ingen Tvivl ophæver,
 Fuldkommen Lydighed i Et og Alt,
 Ei efter Valg, Beregning og Besigtelse,
 Men Lydighed som absolut Forpligtelse.

Her holder Loven jeg, som knytter Nydelse
 Af evig Lykke til de holdte Bud,
 Men, urørt af den sildige Fortrydelse,
 Den i et evigt Mørke viser ud,
 Til Dom, til Straf, til Qual og til Forstyldelse,
 Enhver, som paa den mindste Pligt gjør Brud.
 Med denne Lov vil Homo's Liv jeg maale;
 Vi faae nu see, om det kan Prøven taale.

Han. taug, og skred med djævelsk Hast til Bærket,
 Idet han Livets Bøger aabned brat,
 Og Lovens Maal ved Estertryk forstærked.
 Vor stakkels Helt, af Modet reent forladt,
 Paa Synderbænken skjald, thi han bemærked,
 At Vægtens Skaal sank ned mod Dybets Nat.
 Dog hans Defensor lod ham ei i Stikken,
 Men hæved hurtig Skaalen ved Replikken.

Til Djævlens Advocat han raabte: Stop!
 Endnu er ei tilende vi med Tvisten,
 Hold med den Maalen og den Prøven op!
 Der glemmes reent, at min Client er Christen,
 Er hævet over Loven, som Juristen
 Jo holder for Retsfærdighedens Top.
 Fra Loven, som det strenge Maal justerer,
 Til Evangeliet Homo appellerer.

Ja det er noget Andet! Actor svared,
 Idet han Loven hurtig lagde hen,
 Og derpaa — just som Homo's Blik sig flared —
 Paa denne Viis tilorde tog igjen:
 Hvis Eligt jeg havde vidst, jeg funde sparet
 Mig al min Tale, thi hvad nytter den?
 Hvis under Evangeliet Homo hører,
 Ham Lovens strenge Herrebud ei rører.

Og derfor — her paa eengang holdt han inde,
 Og gav vor Helt et Blik, saa mildt og lyst,
 At som en Steen der faldt fra Homo's Bryst,
 Og som en Sol hans Ansigt saaes at skinne,
 Bed Haabet om Processen nu at vinde
 Og derfor — vedblev hiin med venlig Røst,
 Men med et Smil, der røbed Helvedlisten —
 Vi prøve vil, om Homo er en Christen.

Han studser vel; men det skal ei mig hindre,
 Hans Catechismus her at eftersee; —
 For ham den hele, fulde Ret skal see,
 Men for min Principal dog ikke mindre.
 Af Evangeliet vil jeg blot erindre
 Om Tro og Haab og Kjærlighed — de tre
 Fornødne Stykker for at være Christen;
 Og hvad nu Troen angaaer, da maa Tvisten . . .

Hvad Troen angaaer — faldt Defensor ind,
 Idet sin Bederpart han afskar Talen —
 Da er den Paastand intet Hjernespind,
 Skjøndt nys den blev forkastet i Moralen,
 At Tidens Tro betragtes maa som Allen
 For Troens Høidestand i Homo's Sind;
 Kan end man være dydig muttersene,
 Det fast umuligt er, at troe alene.

Nei! Naar paa alle Kanter Troen vakler,
 Og Bantro ikke længer er en Last,
 Da kræves der af Himlen selv Mirakler,
 For at i Mennesket den skal staae fast.
 Men skjenk nu Homo's Tid et Diekast!
 See, hvor i Troen alle vare Stafler!
 De Fleste troede Intet, og hvis Noget
 De Andre troede, var det hen i Taaget.

De, som ei reent ved deres Tro sig skammed,
 Gif dog med Christendommen paa Accord,
 Saa af dens Dogmer de kun dem annammed,
 Der mindst for sund Fornuft dem gjorde Tort.
 Guds Under i sig selv ved Tvivl de lammed,
 Og ei blot Englen raisonneertes bort,
 Men de af Djævlens Intet vilde vide,
 Selv om hans Kløer i sig de følte slide.

I sliq en troløs Tid, hvor kan man vente,
 At Homo, som ei Mos lod paa sig groe,
 Som læste hvad den vantro Tid lod prente,
 I noget Fast sig kunde slaae til Ro?
 Og dog var ei han ganske uden Tro,
 Den af og til sit Lys i ham dog tændte;
 Thi meer end een Gang ved sin Side saae
 Han ganske tydelig et Forsyn staae.

Fortræffligt! raabte Djævlens Kammerat:
 Min Vederpart Beviset har mig sparet;
 Jeg ta'er til Indtægt hvad jeg har erfaret,
 Og er blot Kjærligheden saa probat
 Som Troen, da er Homo's Sag jo flaret.
 Jeg derfor spørge maa hans Advocat,
 Der af Klienten ta'er sig paa det bedste,
 Hvor høit han elsked Gud — hvor høit sin Næste?

Og hvor kan Kjærlighed man da forlange
 I nogen høi Grad? lod Defensors Svar:
 En Tid, der tager Følelsen tilfange,
 Jo med det Samme Varmen fra den ta'er.
 Er Kjærligheden bleven kold i Mange,
 Det paa den Enfelte sin Virkning har;
 Thi naar man i et koldt Rum sig befinder,
 Den indre Varme jo nødvendig svinder.

Og dog var ei hans Kjærlighed et Mul;
 Den ulmed altid, skjøndt man ei tør maale
 Den med hans Haab, der, stedse holdt ved Guld,
 Frem af hans klare Dine saaes at straale.
 Hver Skjæbnes Slag hans Haab har kunnet taale,
 Af Haabets Stjerner var hans Himmel fuld,
 Ved Haabet leved han, bespændt af Nøden,
 Og Haabet tog han med sig selv i Døden.

Ja der er Syn for Sagen! Actor skreg,
 Idet han haanlig paa vor Helt nu peged,
 Hvis Angst just til det Høieste var steget,
 Og af hvis Blik og Miner Livet veg.
 Nei, vedblev han: hans Haab er overstreget!
 Hans Tro, hans Kjærlighed var kun en Leg.
 Af Defensionens lutter hule Nodder
 Jeg aned strax, han stod paa svage Fødder.

At ei han Christen er, den Ting er vis!
 Han er en Adamsøn og maa tilbage
 Til Adams Lov, som frem igjen vi tage,
 Og med hvis Maal han være maa tilfreds.
 Holdt! raabte Advocatus Hominis:
 Ei min Client behøver at forsage;
 Han higer mod Guldkommenhedens Land,
 Til Idealet appellerer han!

Det kan jeg lide! Bederparten svared:
 Det lige løs paa Sagen er at gaae.
 Det Ideal, hvori er aabenbaret
 Hans eget Billed, men som et forflaret
 Og evigt, skal til Dommer her han faae.
 Men naar han nu det seer, pas bare paa,
 At han, som strækker Haanden ud mod Palmen,
 Fra Dynen ikke synker ned i Salmen.

Her saae han op, hvor Lysets Straaler spilled,
 Og Homo selv, hvis Die fulgte hans,
 Saae nu i Himlens Dyb med skærpet Sands,
 Skjøndt fjernt dog klart, sit ideale Billed,
 Der ham som fuldendt Væsen forestilled,
 Omgivet rundt af Evighedens Glands.
 Endskjøndt dets rene Skjønhed fast ham blendte,
 Han Billedet for sit dog strax erkjendte.

Dets Træk vidunderlig hans Hjerte rørte,
 Men for dets straalende Guldkommenhed,
 Der ham hans egen Udselshed affløste,
 Slog skamfuld og fortabt han Diet ned.
 Ei sin Forsvarers Ord han længer hørte,
 De kun som tomme Lyd forbi ham gled,
 Og ikke-meer han selv modsigge turde
 Anflageren, der høit nu tog tilorde:

Al videre Proces er overflødig,
 Den klare Sandhed har hvert Blendværk spredt;
 Tilstaaelsen af Skyld, skjøndt her unødig,
 Har i den bange Synders Blik vi seet.
 Defensor selv er mat, om ikke mødig,
 Og nu da hans Client sin Ret er skeet,
 Og hver Appæl har Brøden-lagt for Dagen,
 For Retsfærds Domstol jeg indlader Sagen.

Der blev et Ophold og et lydløst Stille,
 De tvende Advocater stirred paa
 Retsfærdighedens Bægt, som om de vilde
 Udforiske Skjæbnen og den Dom, de saae
 Paa Tungens Spids vibrerende at spille.
 Men Dommen alt i Homo's Hjerte laa;
 Knap Tungen rørte sig, før dybt han skjælved,
 Og Skaalen med hans Navn sank ned mod Helved.

Da greb ham Haabløshedens flamme Haand,
 Som til et Jutet fast ham sammenknuged
 Og om hver Livets Yttring lagde Baand;
 En Vammelhed hans sidste Kraft udsuged,
 Og i den Afmagt, som paa Hjertet ruged,
 Og i den Svimmel, som betog hans Land,
 Udtømte sig hans hele Qual i Sufferet:
 Saa er da Naadens Lys for evig slukket!

Naany at døe han havde ønsket gjerne,
 Men pludselig til Livet blev han vaft;
 Thi lig et Lys i Bjergets dybe Schacht
 Saae lige for sig, men i videst Fjerne,
 Han nu paa eengang Glimtet af en Stjerne,
 Der tiltog meer og meer i Glands og Pragt:
 Da størst den var, den Straalerne forliste,
 Og kun et glandsfuldt Billed da sig viste.

Endnu dets Formier uvist sammen fløde,
 Men snart den rene Skikkelse blev klar,
 Der iulte ham med Fuglens Hast imøde,
 Og Haabet gjenfødt til hans Hjerte bar.
 Det var den unge Almas Træk, de søde,
 Og det den gamle Jomfru Stjernes var;
 Det var et Afsyn, lysende forflaret,
 Der begge Minders Skjønhed aabenbared.

Det Alma var, som for sin Støvdragt fri,
 I Form, der Bæsnets Deilighed affløste,
 I Glandsen af den Himmel, hun tilhørte,
 Ham hilste her paa Evighedens Sti.
 Et Blik af evig Kjærlighed ham rørte,
 I det hun Sranken iilde let forbi,
 I det med Uskylds straalende Ugide
 Hun stille sig til Forsvar ved hans Side.

O hvilket Haab oplived Homo's Bryst!
 O hvilken liflig Trøst hans Sjæl husvalte,
 Ved Synet af de Træk, hvori sig malte
 Den faste Tillid, da med himmelsk Røst,
 Mod Sranken vendt, hun disse Ord nu talte:
 I Liv og Død var denne Sjæl min Lyst!
 Ham har jeg faaret til mit Alt, mit Hele;
 Hans Lod er min — hans Skjæbne vil jeg dele!

Med største Glæde! Jeg skal ei det hindre,
 Gjenmælte Djævlens Advocat paastand;
 Men — vedblev han — ifald paa intet Mindre,
 End paa at frelse ham der lægges an,
 Da maa om Skriftens Himmel jeg erindre:
 Kun Een har Nøglen, som den aabne kan,
 Kun Een er Frelseren paa Afgrundsranden,
 Men ingen skabt Sjæl frelse kan en anden.

Men fra Fortabelse den dog befrie!
 Gjensvared Alma med den hulde Stemme,
 Som Kjærlighedens Varme toned i:
 Hvor To de samme Lidelser fornemme,
 Og i den fælles Nød sig selv forglemme —
 Hvor To er Et, er Helvede forbi.
 Meddelelsens den store Lov fuldender
 Først Retsfærd's Lov; thi Forskjel ei den kjender.

Den er for alle Slægter, alle Tider,
 Ja, gennem Evighed den varer ved;
 Og som for Ens Skyld tidt en Anden lider,
 Som Synd og Sorg og Mistvivl og Fortræd
 Meddeles kan som Pest til alle Sider,
 Saa gaaer det og med Glæde, Trøst og Fred,
 Med Haab og Tro, der Frelsen Bei berede;
 Og efter denne Lov er jeg tilstede.

Hvad jeg af Naade modtog, her jeg bringer
 Den Sjæl, hvem Trostab jeg paa Jorden svor:
 Det Naadebrev, som mig en Plads betinger
 Iblandt de salige Seraphers Chor,
 Med Ret til Eirens Krands og Glædens Binger.
 Her er mit Naadebrev! Med disse Ord
 Hun det paa den af Vægtens Skaaler kasted,
 Som nys, da Navnet sank, iveiret hastet.

Anap var det skeet, før Vægtens Tunge bæved,
 I Girkelbue den tilbage gif,
 Og netop i det samme Dieblif
 Som ned med Naadebrevet Skaalen svæved,
 Sig Homo's Navn fra Dybet opad hæved,
 Til samme Stilling begge Skaaler fik;
 Til atter Homo's Skjæbne svæved lige
 Imellem Helvede og Himmerige.

Han selv sad uvis — rundt han saae sig om;
 Men paa et Bink af Alma han sig rørte,
 Og nu fra Dommen bort hun taus ham førte,
 I modsat Retning af den Vej, hun kom.
 Idet han vendte Sranken Ryggen, hørte,
 Han Djævlens Advocat at raabe: Tom
 Ståaer Synderbænken! Der han smører Hæle!
 Fordømt! De holde sammen, disse Sjæle.

Men bort sig Homo skyndte — frem han skred
 Som en Forbryder, sluppen gennem Bommen,
 Der i sin Angst i lang Tid ikke veed,
 Om og det muligt bli'er, at undflye Dommen.
 Dog nu han frelst var; til sig selv nu kommen,
 Betragted han med dyb Verbødighed
 Den milde Seraph, som han saae at skride
 Alvorlig, taus og stille ved sin Side.

Hvor qvæged dette hulde Syn hans Bryst!
 Hvor kaldte det i Mindet frisk tilbage
 Hvert Indtryk af hans Jordlivs bedste Lyst,
 Af deres korte Samlivs fagre Dage!
 Hvor lod ham denne Vandring Glæden smage
 Af en unævnelig og evig Trøst!
 Han havde overstaaet nu det Sværeste,
 Og han var gjenforenet med det Kjæreste.

Uendelig ham tyktes Lyffens Sum,
 Og da et fjernt og rødligt Skjær ham blendte,
 Til Alma med det Spørgsmaal han sig vendte:
 Er Himlens Indgang i det lyse Rum?
 Nei, lod det Gjensvar, som ham Alma sendte:
 Det Skiinet er fra Purgatorium;
 Dets Porte lige for os seer du ligge,
 Og anden Vej til Himlen har vi ikke.

Hvordan! udraabte han med bange Stammen:
 Saa den er ikke kommen, Raadens Stund?
 Fra Helvedsmørket frelstes jeg da kun,
 For at fortæres her i Skærsildsflammen!
 Frygt ikke! svared hun: men tag dig sammen;
 I disse Flammer vorder Sjælen sund,
 I Lidelsen dig Trosten just berører,
 Og gjennem Luerne min Haand dig fører.

Du — spurgte Homo — du mig føre vil?
 Du til din Himmel ei tilbage vender?
 Du, hvem den Salighed, som aldrig ender,
 Blandt de udvalgte Sjæle hører til —
 O, svared hun, paa eengang streng og mild:
 Hvorlidt dog Kjærligheds Natur du fjender!
 Hvorlidt Udvalgelsen! Hvorlidt dog mig!
 Ja, jeg er udvalgt — men til Hjælp for dig.

Her stred med sikke Trin hun modig frem,
 Og Homo, som af hende lod sig lede,
 Hvis faste Tillid holdt hans Uro nede,
 Snart naaede Luttringens og Smertens Hjem.
 Idet sig Porten aabned vidt for dem,
 Og dunkle Skikkelser forbi dem glæde,
 Som til en Hilsen og en Velkomstsang
 Dem dette Skærsildschor imøde flang:

Her vi omsnoes af blussende Flamme,
 Som med Jordstoffet nære vi maae;
 Her fortæres hvad Sjælen kun lammer,
 Hvad fra Tanken, den verdslige, stammer,
 Hvad ei Himlen, den rene, kan naae;
 Her af Barmen os ud bliver revet,
 For at sænkes i Luernes Elv,
 Hvad til anden Natur var os blevet,
 Saa det er os, som brændte vi selv.

Rundt omkring vi kun Ildhavet skuer,
 Der vil Sjælene luttre som Guld,
 Der vort Stempel at udslette truer,
 Der i Asken vor Hæder nedfuer,
 Der vor Herlighed brænder til Kul.
 Hjertets Pandser hensmelter og flyder,
 Med vor Pynt drive Flammerne Spøg:
 Bore Krands, Bedrifter og Dyder
 Gaae op som et Intet i Røg.

Høit iveiret sig Querne svinge,
 Mens i Baalet vi selv tynge ned
 Af den Vægt og Værdi, vi medbringe,
 Indtil Sjælen som fattig og ringe
 Stiger ud af den Smerte, den led.
 Fra sin tyngende Byrde løbreven,
 Af sin Længsel paa Binger ført frem,
 Mere let da end Flammerne bleven,
 Gaaer den op til sit himmelske Hjem.

Anmærkning.

Med Hensyn til de i denne Udgave foretagne Forandringer, bemærkes, at disse for største Delen angaae Formforbedringer, navnlig er første Deel i saa Henseende bleven underkastet en nøiagtig Revision. Hist og her i Barket er fremdeles en Stanze udgaaet, eller en ny optaget efter det oprindelige Manuscript; men Tallet af disse Stanzer er kun lidet. Massescenen i niende Sang er ordnet noget anderledes end i første Udgave, ligesom en enkelt Masse efter Manuscriptet er ombyttet med en Anden, der bedre svarer til Scenens Hensigt. I den ellefte Sang er, iblandt Digtene, Et udeladt som forfeilet, hvorimod tre Nye ere komne til, Et i den første og To i den sidste Afdeling.

Netteler.

Første Bind.

Pag. 15 Linie 13 Alt læs alt
- 256 - 9 Af læs Paa
- 258 - 16 bli er læs bli'er

Andet Bind.

Pag. 16 Linie 6 fremmedt læs fremmed
- 66 - 1 brat læs brat i

1941

1941

1941

1941

